

Aflevering 2: Afkoeling

‘Je jas ligt ook nog daar tegen de wand,’ zei Jelka, en ze wees naar de muur van de grot, iets meer naar rechts van waar ik had gelegen nadat hun me hierheen hadden geholpen nadat ik mijn hoofd stootte aan een balk.

De buitenwereld was eindelijk goed afgekoeld, nadat het een volle dag had geregend. Dorian was tijdens de stortbui naar buiten gegaan, om te kijken of de grond niet meer heet was, en kwam met het goede nieuws dat we misschien morgenvroeg al naar buiten konden. En een dag later, terwijl de zon langzaam opkwam, was iedereen hun spullen aan het pakken om te vertrekken.

‘O ja, ik zie het, dankjewel,’ zei ik tegen Jelka, waarna ik naar mijn jas liep om deze aan te doen. De jas voelde oud en vertrouwd. Ook al had ik deze pas twee weken. Met mijn jas aan voelde ik me weer zoals ik me altijd op school voelde, en uit instinct deed ik mijn handen in mijn zakken. Daarin voelde ik iets vreemds, hards en kleins. Ik haalde het uit de zak, en zag een klein modelletje van een gordeldier.

Ik grinnikte naar mezelf. Dit was een herinnering voor me. Een paar maanden van tevoren was ik met Liam, Daphne en Faye naar de dierentuin geweest, waar ik het gordeldiertje had gekocht als souvenir voor op mijn kamer, maar het altijd in mijn jaszak heeft gezeten, en nu een soort aandenken is geworden.

Ik stopte het gordeldiertje terug in mijn jas, en liep naar Dorian toe, die al stond te wachten bij de uitgang van de grot.

‘Klaar ervoor?’ vroeg hij, met een speelse ondertoon.

‘Tuurlijk,’ antwoordde ik, deels sarcastisch, ‘altijd, hè?’, waarna hij kort deed grinniken. Even later was de rest klaar, en konden we met z’n vijven naar buiten lopen. Op de weg naar buiten dacht ik aan van alles. Wat nu? Zouden nog veel mensen leven? Zouden er in de korte tijd na de afkoeling al nederzettingen zijn gebouwd?

Mijn gedachten werden al gauw onderbroken omdat het felle zonlicht mijn ogen verblindde, en toen de felheid was weggezaakt, zag ik het landschap wat ik gister in de donkere schemer had gezien in volle glorie. Een uitgestrekte vlakte van dode aarde met kleine plukjes dood gelig gras, dan een snelweg, met nog een paar kapotte auto’s, en in de verte de overblijfselen van een stad.

‘Ready, allemaal?’ vroeg ik, waarna Anne en Jelka me een paar onzekere knikjes gaven en geen reactie van Talia of Dorian. ‘Dat is de goeie instelling,’ zei ik daarna sarcastisch, meer in mezelf dan naar iemand gericht.

We begonnen onze tocht. De grond was afgekoeld. Het voelde nog een klein beetje lauw aan, maar dat zou gauw wegtrekken. Niemand zei iets tegen mekaar. Iedereen was nog aan het bewonderen hoe de omgeving eruit zag. En ze hadden gelijk. Je kende niks meer terug op deze manier. Ik had dan ook geen enkel idee waar we waren.

Even later kwamen we aan bij de snelweg. Het asfalt was nog warm. Niet ondraaglijk, je kon erop lopen, maar het was wel oncomfortabel warm. Net iets warmer dan hoe een

weg zou voelen in de zomer. Het was een vreemd zicht, de auto's die op de kop lagen, met deuren en onderdelen overal heen. Een beetje nostalgisch zelfs, want hoe vaak reed je zelf niet over een snelweg met je ouders op weg naar huis, school, vakantie, wat nog meer...

Dorian liep op een gegeven moment naar een auto, en hield zijn hand dichtbij, om te voelen of het metaal nog warm was. De regen had het goed afgekoeld, schijnbaar, want even later klom hij erop, en trok hij de deur open.

'Wat ben je aan het doen?' vroeg Talia, deels geërgerd.

Dorian keek op van de deur naar Talia. 'Spullen zoeken?'

'Voor wat?'

'Voor wat? De rest van ons leven, misschien?'

'Ja dus? Niet zo geërgerd?'

'Hey, jij bent hier de geërgerde!'

Oh, nee. De ergernis was aan het opwarmen. Dit konden we niet gebruiken. Zeker niet zo vroeg nadat we de kans op overleven gegeven kregen.

'Jongens, stop!' riep ik, waarna ze beide mij aankeken. 'Wat is het probleem? We zijn eindelijk vrij?'

Dat pikte Talia niet helemaal. 'Het probleem? Het probleem dat we, oh, ik weet het niet, al onze vrienden verloren zijn misschien?!'

Ik deinsde een klein beetje terug. 'Talia, rustig! We weten niet eens of onze vrienden wel dood zijn. Misschien leven ze nog wel.'

'En hoe groot schat je die kans?'

'K-Klein, maar een kans is een kans. En daarnaast, je hebt Dorian toch? Jullie zijn ook vrienden?'

Dat zette haar even aan het denken, want er kwam geen reactie.

'Ruzie maken heeft geen zin als er geen reden is. Dus de volgende keer, denk aan de reden, alsjeblieft?' zei ik, als poging om ze rustig te krijgen en ze een les te leren tegelijkertijd.

'Ja, zie je? Nino heeft gelijk! Er is geen probleem,' zei Dorian, wat Talia meteen weer pissig maakte. Ze wilde een reactie roepen naar Dorian, maar ik maakte een gebaar die zei: 'doe rustig', waarna ik zag dat ze zichzelf rustig probeerde te maken.

'Oké. Alles goed nu?' vroeg ik. 'Dan kunnen we door.'

Talia knikte, en Dorian zei dat hij gauw nog spullen ging zoeken. Voor een paar minuten stonden we stil, terwijl Dorian in de auto rommelde om iets te zoeken. Even later kwam hij uit de auto geklommen, met een aantal proteïnerepen en een kleine rugzak.

Hij gaf iedereen een reep, en zei dat er nog meer in de rugzak zaten, samen met een aantal zakjes gedroogd fruit en flesjes water.

Deze mensen waren dus al onderweg om de aanslag te ontsnappen, maar de kans daarvoor toen het bericht kwam was waarschijnlijk nihil. Dat lag eraan hoe groot de radius was.

We liepen weer verder, de weg following, die naar de stad leidde in de verte. Na een uurtje lopen en soms uitrusten, waar we even stilzaten op de weg en wat aten en dronken, kwamen we aan bij de ingang van de stad. Op de weg erheen waren nog een aantal vreemde fenomenen te zien. De hitte van de bom had ervoor gezorgd dat sommige verkeersborden aan mekaar waren gesmolten, wat het onmogelijk maakte om te zien waar we waren, maar vlak bij de ingang van de stad, was er één bord nog intact. En dat was het bord met de naam van de stad.

Gulpen, of Gullepe, in dialect. Wow, daar was ik al zeker een half jaar niet meer geweest. En nu was het onherkenbaar.

‘Gulpen...’ mompelde ik, toen ik het bord zag.

‘Damn,’ zei Dorian, die achter me stond, ‘echt beste stad die we konden vinden, hè.’ Ik grinnikte. ‘t Kon moeilijk erger worden dan sommige dorpen waar geeneens winkels waren. Waar dit gebied ook wel bekend om stond soms. ‘Hey, tenminste hebben we winkels.’

Dorian knikte. ‘Daar heb je een punt.’ Daarna keek hij naar de rest van ons groepje. ‘Dus, wat doen we? Opsplitsen?’

Ik stond ook op en keek naar het groepje.

‘Ik zeg twee groepjes, van 2 en 3,’ antwoordde Talia, en Jelka en Anne knikten.

‘Ik vind het prima,’ zei ik.

Jelka en Anne zeiden beide ook dat ze het goed vonden, en we splitsten op. Jelka, Anne en ik, en Talia en Dorian.

‘Oh, ja. Als we mekaar kwijtraken, kom naar het kruispunt op die hoofdweg hier. Weten we waar dat is?’ zei Dorian.

‘Vaag, een beetje...’ zei ik.

‘Ik weet t wel te liggen,’ zei Anne. ‘Jelka en ik kwamen hier vaker, namelijk.’

‘Goed. Dan zien we mekaar straks terug.’

En daarna splitsten we op. Hun gingen de noordkant onderzoeken, en Jelka, Anne en ik de zuidkant.

Met z’n drieën liepen we door de verlaten en kapotte straten van de stad. Het was soms best depressief om de huizen waar mensen in woonden zo afgebrokkeld en kapot te zien. Hier en daar moesten we zelfs over een woonkamer heen klimmen, die met meubilair en al naar buiten was omgekiept, waarna het gebouw in zichzelf was gezakt en de andere weg blokkeerde.

Om de zoveel tijd gingen we een veilig uitziend huis binnen, en zochten we voor eten, drinken, alles om te overleven.

In een bepaald huis, bevond ik me op een bepaald moment in de overblijfselen van een tienerkamer, en vond een handvat tussen twee grote keien in. Na een hoop geduw en getrek kreeg ik het eindelijk uit de steen, en het bleek een soort zwaard te zijn.

‘Ooh...,’ mompelde ik, en in de richting van de muur deed ik even alsof ik was aan het vechten met een onzichtbaar monster.

‘En, cool zwaard gevonden?’ hoorde ik achter me, en ik schrok zo erg dat ik het zwaard tegen een muur aan gooide. Ik keek om, en zag dat het Jelka was.

‘Oh, uh... ja,’ zei ik, een beetje verlegen.

Ze liep naar het zwaard, en pakte het op. ‘Het is wel gaaf, hoor,’ zei ze, en ze zwaaide ermee. Na twee zwaaien gaf ze het aan mij, omdat ze iets zag, onder het bureau wat in mekaar was gezakt.

‘Kijk! Een omhulling!’ zei ze, en ze liet me een schede zien met ongeveer dezelfde lengte als het zwaard wat ik vast had. Er zat een riem aan het zwaard, dus ik pakte het aan, deed het zwaard erin, en bond de riem om mijn heup.

‘Wow,’ zei Jelka, ‘Staat je goed.’

Het zag er inderdaad wel cool uit, vond ik zelf. Ik kon zo ridder worden.

‘Enne, al iets gevonden?’ zei een stem achter me, die een beetje hetzelfde klonk als die van Jelka. Het was Anne, haar tweelingzus.

Ik draaide me om, wat het zwaard duidelijk liet zien. ‘Moet je kijken!’ zei ik.

‘Is dat een echt zwaard?’ vroeg ze.

Ik probeerde het zwaard soepel uit de schede te halen, maar het bleef haken, en ik kwam niet verder met mijn hand.

‘Whaaa!’ riep ik naar mezelf, en op de een of andere manier duwde ik het mes weer terug in de schede.

‘Soepel, zo te zien,’ zei Anne.

‘Zeker. Ik kan zo een draak gaan verslaan,’ zei ik.

Anne knikte lachend en sarcastisch. Na even samen te lachen, gingen we door.

Na een halfuurtje kwamen we aan bij het zuidelijkste puntje van Gulpen. Het zwembad, Mosaqua. Het lag al jaren hier, en ik had goede herinneringen aan deze plek.

‘Jij bent hier toen toch eens met Liam en zo geweest?’ vroeg Jelka aan me, toen ik stopte met lopen en naar het gebouw keek.

Ik knikte. Twee keer zelfs. Voor en na de zomervakantie een keer. Samen met Daphne, Liam, Faye en Paxton. Nog steeds een paar van mijn beste herinneringen.

‘Ik wil even naar binnen,’ zei ik, en ik voelde dat mijn stem bijna brak. Schijnbaar hoorden Jelka en Anne dit ook, want ze vroegen meteen of het ging met me. ‘Ja... beetje, sentimenteel, denk ik.’

‘Dat snap ik,’ zei Jelka, ‘kom, dan gaan we even kijken.’

Met z’n drieën liepen we door de ingang. Ooit waren dit glazen schuifdeuren, maar eentje had geen glas meer, en de andere stond vast open. De geur van chloor die je normaal meteen in je gezicht sloeg wanneer je een zwembad binnen kwam, was er niet meer. Het rook muf, en vochtig. Het was ook vochtig. Extreem benauwd. De normale route door de kleedkamertjes was ingestort. Dus moesten we door het bezoekersterras links. Alle glazen ramen en deuren waren kapot, en er lag overal glas op de grond.

Toen we er voorzichtig overheen stapten, stonden we in het grote gedeelte van het zwembad. Het bad zelf lag voor ons, geen spoor van water te zien. Het zag er dieper uit dan normaal. Maar dat was ook logisch, want drie meter vallen is ook ver. Sommige

tegeltjes van het bad lagen op de vloer, en het trapje aan de overkant was ook naar onder gevallen.

We liepen om het bad heen, en ik keek naar de plek waar normaal de glijbaan uitkwam. Die was ook ingestort, en je kon alleen nog maar het kleine deel zien waar de wildwaterbaan normaal uitkwam. De opzichtersplek voor badmeesters was ingestort, en de sauna's waren op de jacuzzi's gevallen. De trap was wel nog intact, dus we liepen naar boven, en zagen dat boven vrijwel alles was ingestort. De hoge toren met de ingang van de glijbaan, de familieglybaan. Het enige wat hier nog te zien was, was een klein deel van de stroomversnelling, en de ingang van de wildwaterbaan.

De grote aap die achter ons stond, was zijn handen verloren. Ik ging even op een steen zitten, naast de aap. En dacht aan alle goede herinneringen. Nooit meer, zouden die terug komen. Wie weet, misschien zou ik ze nooit meer zien zelfs. Het bracht me tranen in mijn ogen, en alles zakte even weg om me heen. Het was een soort mix van angst en verdriet. Mijn hart begon te kloppen in mijn keel. Was dit een paniekaanval?

Plots voelde ik een hand op mijn schouder. Ik wilde omkijken, maar mijn lichaam liet dit niet toe. Toch voelde de hand liefelijk, en langzaam keerde alles terug naar me. Toen ik de controle terugkreeg over mijn lichaam, keek ik op en zag dat het Jelka was.

Ik stond verschrikt en verbaasd op. 'W-Wat is er gebeurd?'

'Je had een paniekaanval, denk ik,' zei Jelka. 'Maar het is goed gekomen.'

Ik keek naar mijn handen, die nog steeds natrilden van net. Daarna ging ik weer zitten, op een vlak stuk puin van het ingestorte plafond achter me.

Dit kon niet meer gebeuren. Dit moest niet meer gebeuren. Even dacht ik na over alles, behalve de toekomst samen met mijn herinneringen, die ik opzettelijk ontweek, en ik wilde door. We konden niet opgeven. Al hadden we vrij weinig om voor te strijden.

Ik keerde terug naar de wereld, en keek even stilletjes rond. Beide Jelka en Anne zaten stilletjes op een steen waar ik net zat en op een stuk puin waar eerst de ingang van de glijbaan was.

Uit het niets stond ik op, wat vier ogen op mij lieten richten.

'Kom op. Laten we maar eens teruggaan naar Dorian en Talia,' zei ik.

De twee stonden op. 'Gaat ie weer een beetje?' vroeg Anne.

Ik knikte zacht. 'Goed genoeg.' Toch keken ze me nog aan met bezorgde blik. Maar ik forceerde een lach, en keek naar Anne, wat plotseling een herinnering visualiseerde van een klein tafeltje achter haar, net nog zichtbaar achter al het puin. Een herinnering waar ik samen met Daphne, Liam, Faye en Paxton zat te eten en praten aan dat tafeltje. Toen bedacht ik me een citaat die ik ooit eens had gelezen: *"Don't cry because it's over. Smile because it happened"*.

Mijn geforceerde lach veranderde in een grijns, duidelijk zichtbaar voor Jelka en Anne, schijnbaar, want hun glimlachten nu ook, en even later liepen we de trappen naar onder van het zwembad, op weg naar de uitgang, via dezelfde weg dat we naar binnen gingen. Eenmaal buiten was de wind toegenomen. Toen we onder het afdak van het zwembad uitkwamen voelde ik onmiddellijk kleine steentjes en zand tegen mijn hoofd aanvliegen.

‘Oké, ik denk dat we het beste kunnen opschieten!’ riep ik, over het geluid van de steeds sterker wordende wind heen.

Jelka en Anne knikten, en we begonnen te sprinten naar een dichtere plek, met meer bebouwing, in plaats van de open plek voor de ingang van Mosaqua. Ik zag de wind steeds erger worden, maar deze wind werd ook steeds vreemder.

‘Kom op!’ schreeuwde Anne boven de wind uit, en gauw doken we achter een stenen muur van een kapot huis.

Ik keek naar de wind, en zag steeds meer dunne, doorzichtige deeltjes vliegen.

‘Wat de...’ mompelde ik, en ik keek rond voor een object om deze dingen mee te vangen.

Op de grond lag een tafelblad, waar ik een deel van afbrak, en deze in de wind hield.

Onmiddellijk vlogen er meerdere deeltjes tegenaan. Snel trok ik het terug, want ik merkte dat ik grip verloor.

Jelka en Anne keken me verbaasd aan tijdens mijn interactie met de wind, en vooral toen ik hurkte op de deeltjes uit het hout te trekken.

‘Wat is het?’ schreeuwde Jelka boven de wind uit.

Ik keek een deeltje aandachtig, en het leek gewoon op dun glas, misschien van dichtbij steden met kapotte ramen. Maar ik pakte een aantal andere deeltjes vast, en zag dat er kleine plekjes gekleurde doorzichtig en ondoorzichtige stukken inzaten. Het leken wel vreemde edelstenen.

Ik liet het zien aan Jelka en Anne, die me even verbaasd terug aankeken als ik zelf was.

Toen ging ik terug naar ons doel nu, en pakte het overgebleven tafelblad, en nog een aantal andere tafelbladen die in een hoek lagen. Volgens mij was dit gebouw een restaurant. Niemand anders heeft zoveel oude tafels nodig.

Samen maakten we schilden voor onze ruggen om onszelf te beschermen van de vliegende deeltjes, en toen ze af waren, renden we met de schilden vastgebonden verder. Het was natuurlijk geen goede oplossing, want ik voelde nog steeds deeltjes tegen mijn armen en benen aansnijden, wat me enorm veel kleine schrammen gaf, en soms zelfs een open snijwond.

Toch moesten we door, en uiteindelijk kwamen we aan in het stadscentrum, na over verschillende gebouwen heen te klauteren, wat er ook charmant uitzag, met enorme planken op onze ruggen. Maar op het kruispunt waar Dorian zei dat we moesten treffen was niemand. Ook in de omliggende gebouwen was niemand.

Ik keek de andere twee aan, met enige hoop dat hun een idee hadden, maar hun hadden evenveel ideeën als mij, namelijk geen.

Toch dacht ik dat we misschien naar het noorden konden gaan om ze te zoeken, en net toen we wilden gaan, zag ik een silhouet aankomen, met iemand anders onder zijn of haar arm. We renden onmiddellijk naar hen toe, en het beeld was niet normaal.

Het was Talia, vol met schrammen en sneden van de storm, met Dorian onder haar arm, bijna bewusteloos, met een vleeswond in zijn been en overal krassen op zijn lijf.

Ik hoorde Talia schreeuwen, maar kon haar niet verstaan. Dus terwijl we hun schermde met onze houten planken hield ik mijn hoofd dicht bij haar om te luisteren.

‘Naar de frituur! Nu!’ riep ze.

Ik keek om en zag een gebouw met een rode terrasoverkapping wat nog intact was. Snel strompelden we erheen, zo goed mogelijk bezig om zo min mogelijk wonden te veroorzaken bij iedereen. Eenmaal binnen gooide Jelka de deur dicht, en we zagen dat dit gebouw er nog best goed uitzag vanbinnen. Tenminste, vergeleken met de gebouwen om ons heen.

Talia legde Dorian voorzichtig neer, en plofte daarna zelf neer in een stoel, trillend van de pijn, ging ik van uit, want haar hele lichaam zat vol met rode krassen en vlekken van het uitgelopen bloed. Maar ze keek alleen maar naar Dorian, wat ook je aandacht vanzelf trok, want hij was er heel erg aan toe.

Zijn been had een enorme vleeswond, en op zijn borst zaten extreme krassen en zelfs bijtwonden.

Anne snelde meteen naar achter de toonbank van de frituur, op zoek naar iets om zijn wonden te verzorgen, en ze kwam terug met een stapel servetjes.

‘N... Nee...,’ sputterde Dorian. Hij bewoog zijn hand trillerig en hij tilde zijn shirt op, om te laten zien dat de wonden daar nog veel erger waren dan we dachten. Dit was veel te veel bloedverlies, dat zeker.

Toch ging Anne tegen Dorian’s wensen in, en legde voorzichtig servetjes op de wonden, als enige poging de bloedingen te stoppen, maar het had geen zin. Daar zijn servetjes niet voor gemaakt.

Ik keek Talia aan, die strak naar de grond keek, terwijl haar hele lichaam trilde.

‘Wat is er gebeurd?’ vroeg ik.

‘Wat denk je zelf?!’ snauwde ze, en ze keek me opeens recht in mijn ogen aan.

‘Rust... Maakt niet uit,’ zei ik, mijn zin veranderend midden erin.

Ik keek weer naar Dorian. Zijn wonden waren niet om aan te zien. Het was gruwelijk. Ik wilde hem niet in de steek laten. Ook al was hij een eikel vaak op school, hij stond voor je op als het moest. Denk ik, tenminste.

‘Talia...?’ kraamde Dorian uit, en hij keek Talia ondersteboven aan. Haar blik veranderde van richting, naar Dorian, terwijl haar hoofd strak naar de grond bleef gericht. ‘Geen... hoop... opgeven...’

Die woorden had ik nooit verwacht van hem.

Langzaam zag ik zijn hand naar zijn broek gaan, en hij haalde iets uit zijn broekzak. Een walkietalkie. Trillerig gaf hij het aan Talia, die het aanpakte, en tranen in haar ogen kreeg. Daarna ging zijn arm langzaam naar de grond, en ik keek naar zijn ogen, waar het leven langzaam wegzakte.

Hij was weg. Zo zijn best gedaan om de atoomaanslag te overleven, en dan...

Mijn beeld werd wazig met de tranen die ontstonden in mijn ogen. Langzaam rolden tranen van mijn wangen af.

Het was vreemd. Ik kende hem niet eens zo goed. En toch... toch was dit...

‘T-Tot ziens, Dorian,’ zei Jelka, waarna ik knikte, en ik Anne en Talia’s betraande gezicht hetzelfde zag doen.

De volgende ochtend

De storm was gaan liggen, en al vroeg in de morgen zag ik Talia naar buiten gaan. Ik had vrijwel de hele nacht niet geslapen. De gebeurtenissen van gisteren en het constante zicht van een lijk was onprettig, lichtgezegd. Dus even nadat Talia naar buiten was gegaan, ging ik achter haar aan, en zag haar midden op het kruispunt staan, starend naar de straat waar Anne, Jelka en ik haar en Dorian gevonden hadden.

‘Hey,’ zei ik, toen ik linksachter langs haar kwam. ‘Gaat het weer een beetje?’

Ze staaarde me aan, en ik zag dat de wonden van de storm erger waren geworden, wat haar gezicht echt kapot uit liet zien, en dat samen met de tranen...

‘Wat denk je?’ vroeg ze, met een gebroken stem.

Met haar botte antwoord, besloot ik voorzichtig verder te gaan. ‘Wil je erover praten?’

Ze keek naar de grond. ‘Sorry... het gaat wel... denk ik.’

‘Het spijt me. Ik had niet gewild dat het zo moest lopen.’

‘Nee... niemand, denk ik.’

‘Wat was er nu gebeurd? Dat heb ik nooit meegekregen.’

Ze keek van de grond naar de lucht voor haar. De zachte ochtendwind was ergens traumatisch van gisteren, maar ook fijn, omdat we ook van de storm af waren gekomen. De gebouwen van de stad zagen er nog stoffiger en zanderiger uit dan in de middag, toen we hier aankwamen gisteren.

‘Hij werd aangevallen. Schijnbaar draaien mensen door als ze te lang alleen zijn,’ zei Talia, uit het niets.

‘Aangevallen? Door een mens?’ antwoordde ik verbaasd.

Ze knikte. ‘Ja. Dat... ding, was net een wild dier. Bijtend, klauwend... en het been...’ Ze rilde. ‘Hij pakte een steen, en...’

Talia deed het voor. Ze deed alsof ze een onzichtbare steen pakte en die keihard op iets sloeg. Het beeld gaf me de rillingen.

‘Ja...’ mompelde ze, toen ze mijn reactie zag.

‘En die walkietalkie?’ kwam plotseling in me op.

‘Oh...’ Talia hield de walkietalkie, die ze vast had in haar rechterhand, omhoog. ‘Dit was het enige wat we hadden gevonden.’

‘Doet die het nog?’ vroeg ik, waarop ze knikte.

‘Maar we hebben geen enkel signaal gevonden.’

Op dat moment kwam er een sterke windvlaag vanuit het westen, en ik zag dat hier ook kleine deeltjes inzaten.

‘Kijk uit!’ riep ik, maar Talia keek niet eens om.

De windvlaag duurde een paar minuten, en Talia bleef alleen maar staan, terwijl ik me bukte om mezelf zo klein mogelijk te maken. Niet een goede tactiek, want het deed alsnog pijn.

Na ongeveer 5 minuten zakte de wind weer af, en ging ik weer rechtop staan. Plotseling hoorde ik een vreemd geruis van rechts. Ik keek naar Talia, die zelf ook verbaasd naar de walkietalkie keek, waar het geluid schijnbaar vandaan kwam.

Het geruis werd alleen maar harder, tot het zich dempte, en ik een vreemde stem hoorde. Ik kon niks verstaan wat de stem zei, maar volgens mij sprak deze persoon ook een andere taal. Het klonk een beetje... Russisch, misschien? Maar ook weer niet, want ik hoorde geen klinkers die in mekaar werden geduwd met een s of j ertussen.

Maar even later verdween de stem weer, samen met het geruis.

‘Wow...’ mompelde ik.

‘Dat, was nieuw,’ zei Talia.

Ze draaide de walkietalkie om in haar handen, en keek aandachtig naar de zwarte plastic omhulling van het apparaatje. Toen kwam er weer geruis uit de speaker. En na een tijdje weer een stem, die ik dit keer wel kon verstaan.

Een stem, distinctief genoeg om voor mij te zeggen dat we nog vrienden hadden die leefden.

‘Hallo?! Is daar iemand?’ zei de stem in de walkietalkie. Het was de stem van Paxton. Ik keek op naar Talia, met verlichte ogen vol hoop. Zij keek me terug aan, met een verwarde blik. Ik pakte de walkietalkie uit haar handen, drukte het knopje in om te praten, en vroeg: ‘Paxton? Waar zijn jullie?!’

Voor 5 minuten hield ik de walkietalkie vast, zonder reactie. Dus sprak ik opnieuw een bericht in. Weer geen reactie.

‘Huh?! Dat... Dit kan toch niet?’ zei ik uit ergernis.

‘Hé, het zal wel gewoon een storing zijn geweest,’ probeerde Talia me gerust te stellen.

Een storing, hè. Eerst wilde ik boos worden, want onze enige kans op hoop was zojuist weggefallen. Maar toen bedacht ik me iets wat ik ooit eens had gelezen. Iets over een storm die signalen zou kunnen verstoren. Misschien kon het ook signalen vergroten?

Was dat de windvlaag van net? Had Paxton die ook gevoeld? Was de storm van gisteren ook een storm die signalen zou kunnen verstoren? Een hoop vragen gingen door mijn hoofd, maar één ding was zeker. Paxton leefde nog. Dus ons volgende doel was vastgesteld.

‘Talia. Ik denk dat hij nog leeft. Ik herken die stem overal. En... en die wind, ik denk dat we die moeten volgen. Dus we moeten naar het westen,’ zei ik.

Talia keek me een beetje verbaasd aan, dus legde ik uit over de stormen.

‘Ik vind ’t vergezocht,’ zei ze me daarna, ‘maar aan de andere kant, we moeten toch iets doen nu.’

Ik glunderde. We hadden een kans. Nu nog hopen dat we hem konden vinden.